

**Hai điều ác của dân Đức Chúa Trời
và sự thành tín của Đức Chúa Trời
trong việc hoàn thành gia tể của Ngài**

Đọc Kinh văn: Giê. 2:13; Thi. 36:8-9;
Gi. 4:10, 14; 7:37-39; 1 Cô. 10:4; 12:13

- I. **Giê-rê-mi, một sách đầy đầy lời nói về tội của dân Israel cùng con thịnh nộ, sự sửa trị và hình phạt của Đức Chúa Trời, khẳng thị rằng ý định của Đức Chúa Trời trong gia tể của Ngài là trở nên nguồn mạch nước hằng sống hầu ban phát chính Ngài vào trong dân được chọn của Ngài vì sự thỏa mãn và vui hưởng của họ với mục tiêu là sản sinh Hội thánh, người tương xứng của Đức Chúa Trời, là sự gia tăng của Đức Chúa Trời, sự mở rộng của Đức Chúa Trời, để là sự đầy đủ của Đức Chúa Trời vì sự biểu lộ của Ngài; cốt lõi của khẳng thị thần thượng này là Đức Chúa Trời đã tạo nên chúng ta và cứu chuộc chúng ta vì mục đích là đem chính Ngài vào trong chúng ta để là sự sống và mọi sự của chúng ta—2:13; Thi. 36:8-9; Gi. 3:29-30; 4:10, 14; 7:37-39; Khải. 7:17; Êph. 3:16-19:**
 - A. Đấng Christ là vàng đá sống, thuộc linh đã bị đập bởi uy quyền của luật pháp của Đức Chúa Trời hầu cho nước sự sống trong sự phục sinh có thể tuôn ra từ Ngài và vào trong dân được chuộc của Ngài để họ uống—Xuất. 17:6; 1 Cô. 10:4.
 - B. Việc chúng ta uống một Linh trong sự phục sinh làm chúng ta trở nên các chi thể của Thân, xây dựng chúng ta thành Thân thể, và chuẩn bị chúng ta để là cô dâu của Christ—12:13; Khải. 22:17.
- II. **“Dân Ta đã phạm hai điều ác: / Chúng nó đã lia bỏ Ta / là nguồn của những nước sống / mà tự làm ra các hồ chứa / những hồ ấy vỡ hư đi, không chứa nước được.”—Giê. 2:13:**
 - A. Dân Israel lẽ ra nên uống Đức Chúa Trời là mạch nước hằng sống để có thể trở thành sự gia tăng của Ngài là sự biểu lộ Ngài, nhưng thay vào đó, họ đã phạm hai điều ác:
 1. Họ đã lia bỏ Đức Chúa Trời là nguồn mạch của họ, và xoay đến một nguồn khác hơn Đức Chúa Trời; hai điều ác này chi phối toàn bộ sách Giê-rê-mi.
 2. Việc đào các hồ miêu tả sự lao nhọc của dân Israel trong sự lao tác phạm nhân để làm nên một điều gì đó (các hình tượng) thay thế Đức Chúa Trời.
 3. Những cái hồ bị nứt ấy không thể chứa nước được hàm ý rằng ngoại trừ chính Đức Chúa Trời là nước hằng sống được ban phát vào trong chúng ta thì không điều gì có thể làm thỏa cơn khát của chúng ta và làm chúng ta trở thành sự gia tăng của Đức Chúa Trời hầu biểu lộ Ngài—Gi. 4:13-14.
 - B. Trong mắt Đức Chúa Trời, người ác, người làm điều ác, là người không đến uống Ngài (Ês. 55:7); tình trạng gian ác của người ác là do họ không đến với Chúa để ăn, uống và vui hưởng Chúa; họ làm rất nhiều điều nhưng không đến tiếp xúc Chúa, nhận lãnh Ngài, tiếp nhận Ngài, nếm Ngài, và vui hưởng Ngài; trong cách nhìn của Đức Chúa Trời, không điều gì gian ác hơn điều này (57:20-21; đc. 55:1-2).
 - C. Đức Chúa Trời dự định ban phát chính Ngài vào trong con người làm sự thỏa mãn của con người để Ngài có thể được mở rộng, nhưng con người đã không trung tín, không chung thủy và lia bỏ Đức Chúa Trời vì các hình tượng:
 1. Hình tượng trong lòng chúng ta (Êxc. 14:3) là bất cứ điều gì bên trong chúng ta mà chúng ta yêu và trân quý hơn Chúa và thay thế Chúa trong đời sống chúng ta (1 Gi. 5:21):
 - a. Những người lập các hình tượng trong lòng thì đã qua các hình tượng mà bị xa cách Chúa (Êxc. 14:5).
 - b. Tất cả những ai có hình tượng bên trong song lại tìm kiếm Đức Chúa Trời theo cách bên ngoài thì không thể tìm được Ngài (c. 3; đc. Giê. 29:13).

2. Vì thờ hình tượng, dân Israel đã tự làm cho mình ra hư không, không là gì cả; họ có nhiều hình tượng đến nỗi số lượng của chúng nhiều bằng số thành phố của họ (2:5, 28; 11:13); dân Israel đã đổi thực tại của Đức Chúa Trời của họ, tức vinh hiển của họ để lấy sự hư không của các hình tượng (2:11; Thi. 106:20; La. 1:23).
3. Sự bội đạo là vấn đề lìa khỏi đường lối của Đức Chúa Trời và nhận lấy một đường lối khác để đi theo những điều khác hơn Đức Chúa Trời; đây là lìa bỏ Đức Chúa Trời và xoay đến các hình tượng—Giê. 2:19.
4. Khi dân Israel bị người Ba-by-lôn bắt làm phu tù, dân của Đức Chúa Trời vẫn không từ bỏ các hình tượng của họ và phải đem theo chúng từ miền đất tốt tươi đến Ba-by-lôn; bất cứ điều gì thay thế Đức Chúa Trời hoặc chiếm lấy vị trí của Đức Chúa Trời đều là hình tượng, trở thành một gánh nặng cho người thờ phượng—Ês. 46:1.
5. Những hình tượng câm, không nói được (1 Cô. 12:2; Ha. 2:18-20) làm cho những người thờ phượng chúng cũng câm và không nói được, nhưng Đức Chúa Trời hằng sống làm cho những người thờ phượng Ngài phát ngôn trong Linh Ngài (1 Cô. 12:3b; Thi. 115:4-8; 2 Cô. 4:13; Thi. 116:12-13):
 - a. Không người nào thờ phượng Đức Chúa Trời nên im lặng; tất cả nên dùng tiếng nói của mình để thốt lên “Jesus là Chúa!” trong Linh của Đức Chúa Trời.
 - b. Việc này—tức việc nói “Jesus là Chúa”—là chức năng chính của mọi ân tứ thuộc linh; kêu danh Chúa bằng một linh đúng đắn là cách để dự phần, vui hưởng và kinh nghiệm Thánh Linh—1 Côr. 12:3b; đc. La. 14:17.
 - c. “Người chết không ngợi khen Đức Giê-hô-va, / Cũng không làm bất cứ điều gì mà chỉ im lặng. / Nhưng chúng tôi sẽ chúc tụng Đức Giê-hô-va / Từ bây giờ cho đến đời đời. / Ha-lê-lu-gia”—Thi. 115:17-18.
6. Bất cứ điều gì chúng ta sở hữu và ngay cả bất cứ điều gì chúng ta là đều có thể trở thành hình tượng; dân Israel đã gian ác và không trung tín với Đức Chúa Trời trong việc lìa bỏ Đức Chúa Trời mà theo các hình tượng; trong việc không trung tín với Đức Chúa Trời như vậy, chúng ta cũng giống dân Israel.

III. Chúng ta cần thấy sự thành tín của Đức Chúa Trời trong việc hoàn thành gia tế Ngài—đc. 37:3:

- A. Dù chúng ta không trung tín nhưng Đức Chúa Trời là thành tín (Ca. 3:23b); điệp khúc của một bài thánh ca nổi tiếng (Thánh ca 19) chép: “Lớn bầy thành tín nơi Cha! Lớn bầy thành tín nơi Cha! / Từng ngày tôi thấy sự thương xót mới bao la; / Mọi điều nhu yếu tôi, tay Cha ban cho rộng rãi / Sự thành tín lớn lao Cha luôn ở cùng tôi!”:
 1. Chúng ta có thể hiểu những gì Kinh Thánh nói và những gì bài thánh ca này nói về sự thành tín của Đức Chúa Trời theo cách thiên nhiên hoặc theo cách thuộc linh.
 2. Nếu hiểu sự thành tín của Đức Chúa Trời theo cách thiên nhiên, chúng ta có thể nghĩ rằng Ngài thành tín chủ yếu trong vấn đề ban cấp vật chất hoặc những phúc hạnh vật lí, nhưng sự thành tín của Đức Chúa Trời thì không theo sự hiểu biết thiên nhiên của chúng ta; 1 Cô-rin-tô 1:9 chép rằng Đức Chúa Trời là thành tín trong việc kêu gọi chúng ta vào sự tương giao của Con Ngài, nhưng theo sự hiểu biết thiên nhiên của chúng ta, Ngài dường như không thành tín trong việc chăm sóc cho phúc lợi của chúng ta.
 3. “Hãy xem xét các nỗi khổ của sứ đồ Phao-lô. Ông đã được Đức Chúa Trời kêu gọi, ban sứ mệnh, trao gánh nặng, và sai đi nhưng dù đi đâu, ông cũng gặp rắc rối. Chẳng hạn, ngay khi vừa bắt đầu rao giảng Christ thì ông bắt đầu bị bắt bớ. Ông thậm chí phải trốn khỏi Đa-mách bằng cách được dòng xuống bức tường trong một cái giỏ. Phải chăng điều này có nghĩa là Đức Chúa Trời không thành tín đối với Phao-lô? Không phải như vậy, mà điều này có nghĩa là sự thành tín của Đức Chúa Trời thì không theo trí hiểu thiên nhiên của chúng ta” (*Nghiên cứu sự sống sách Giê-rê-mi*, tr. 28, tiếng Anh)—Công. 9:15-16, 23-25; 2 Cô. 11:30-33; Cól. 1:24; 2 Cô. 1:5; Phil. 3:10; Khải. 1:9; 2 Ti. 2:10; 3:12.
 4. Khi tin vào Chúa Jesus, có lẽ chúng ta mong đợi được bình an và phúc hạnh bên ngoài nhưng thay vào đó, có lẽ chúng ta lại gặp nhiều rắc rối, và mất đi sự an ninh, sức khỏe

hoặc tài sản; khi một số Cơ Đốc nhân kinh nghiệm những điều này, họ có thể nghi ngờ sự thành tín của Đức Chúa Trời và thắc mắc tại sao Ngài không ngăn cản những gian khó xảy đến với họ—Công. 14:22; 1 Tê. 3:2-5.

5. Chúng ta cần nhận thức rằng khi cho phép chúng ta gặp rắc rối, Đức Chúa Trời thành tín trong mục đích của Ngài là xoay chúng ta khỏi các hình tượng và đem chúng ta trở lại với chính Ngài; sự bình an, an toàn, sức khỏe và tài sản của chúng ta có thể trở thành hình tượng cho chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời là thành tín để cất những điều này đi hầu chúng ta có thể uống Ngài là mạch nước hằng sống.
 6. Chẳng hạn, nếu nhà hoặc tài sản của chúng ta trở thành hình tượng cho chúng ta thì chúng ta uống chúng chứ không uống Đức Chúa Trời; sự thành tín của Đức Chúa Trời là vấn đề xử lý những hình tượng này và làm chúng ta uống Ngài—Thi. 36:8.
 7. Đức Chúa Trời là thành tín trong việc dẫn dắt chúng ta vào trong gia tế của Ngài (1 Cô. 1:9; 1 Tê. 5:23-24), và gia tế của Ngài là chúng ta uống Christ, ăn Christ, vui hưởng Christ, háp thụ Christ và đồng hóa Christ hầu Đức Chúa Trời có chúng ta là sự gia tăng của Ngài để hoàn thành gia tế của Ngài.
 8. Chúng ta cần thấy rằng chúng ta không tốt hơn dân Israel; bất cứ điều gì cũng có thể trở thành hình tượng cho chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời là thành tín trong việc hoàn thành gia tế của Ngài; trong sự thành tín của Ngài, Ngài xử lý các hình tượng của chúng ta để chúng ta có thể uống Ngài; tất cả chúng ta đều cần uống Đức Chúa Trời là mạch nước hằng sống, nhận lãnh Christ vào trong chúng ta và đồng hóa Ngài hầu Ngài có thể gia tăng để hoàn thành gia tế của Đức Chúa Trời là có sự biểu lộ của Ngài qua chúng ta là người tương xứng của Ngài—Gi. 3:29-30.
- B. Nếu nhận thấy rằng mình đã không trung tín với Đức Chúa Trời, chúng ta có thể ăn năn và khóc lóc, nhưng sau đó chúng ta nên bắt đầu uống nước hằng sống, ngợi khen Đức Chúa Trời, cảm tạ Ngài vì mọi sự, và vui hưởng Ngài (1 Tê. 5:16-18); đây là điều Đức Chúa Trời muốn; Đức Chúa Trời không quan tâm đến bất cứ điều gì khác hơn là chúng ta vui hưởng Christ:
1. Chúng ta có thể nghĩ rằng vì thất bại nên chúng ta vô vọng; chắc chắn dân Israel hẳn đã có cảm giác rằng Đức Chúa Trời từ bỏ họ và họ đã kết thúc rồi, nhưng lòng thương xót của Đức Chúa Trời thì chẳng dứt; trái lại, sự thương xót của Đức Chúa Trời thì lại mới luôn mỗi sáng —Ca. 3:22-23.
 2. Giê-rê-mi thậm chí có thể tuyên bố rằng Đức Giê-hô-va là phần hưởng của ông và ông hi vọng nơi Ngài, vì Ngài là tốt cho những ai trông đợi Ngài; có hi vọng trong Đức Chúa Trời vì với Đức Chúa Trời không có sự thất vọng—cc. 24-25; đc. Thi. 16:5; 73:25-26.
 3. Thất bại của chúng ta mở lối cho Christ vào trong chúng ta để là sự công chính và sự cứu chuộc của chúng ta và đồng thời ban phát chính Ngài vào trong chúng ta để là sự sống và luật sự sống của chúng ta cùng với khả năng biết Đức Chúa Trời và sống Đức Chúa Trời; nói cách khác, thất bại của chúng ta đơn giản là chuẩn bị và mở lối cho Christ bước vào hầu Ngài có thể được tôn cao trong và qua chúng ta để là trung tâm và sự bao quát của chúng ta—Giê. 23:5-6; 31:33-34; Côm. 1:17b, 18b.
 4. Nếu thất bại với Đức Chúa Trời hôm nay, chúng ta không nên thất vọng; Đức Chúa Trời có cách để xử lý chúng ta, làm chúng ta trưởng thành và trở nên Giê-ru-sa-lem Mới, hoặc như là cô dâu đặc thặng của Ngài trong thời đại tiếp theo hoặc như là vợ của Ngài cho đến đời đời—Hê. 6:1a.
 5. Chúng ta không cần lo lắng về tình trạng của mình; Đức Chúa Trời thì kiên nhẫn, cảm thông và đầy lòng trắc ẩn, và Ngài sẽ dành thời gian để làm chúng ta trưởng thành:
 - a. Dù hiện tại có yếu đuối hay mạnh mẽ thì mọi tín đồ đều sẽ là thành phần cấu tạo của Giê-ru-sa-lem Mới, và mọi người tại đó đều là người trưởng thành—Khải. 19:7-9; 21:2.

- b. Do đó, chúng ta không nên bị mất tinh thần hoặc nản lòng; trái lại, chúng ta nên được khích lệ và được an ủi với Đức Chúa Trời của mọi niềm an ủi và sự khích lệ—2 Cô. 1:3-4; La. 15:5.
- c. Chúng ta nên là những người thờ phượng thật của Đức Chúa Trời, Đấng là mạch nước hằng sống, bằng cách uống Ngài hầu Ngài có thể là thực tại bên trong chúng ta, cuối cùng trở nên sự đích thực và chân thành của chúng ta mà trong đó chúng ta thờ phượng Đức Chúa Trời bằng sự thờ phượng mà Ngài tìm kiếm—Gi. 4:23-24.